YURTSEVER DEVRİMCİ

ÖĞRETMEN

TÖB-DER

Ankara Şubesi

7. Olağan Kongresi

Nisan 1979

Yurtsever Devrimci Öğretmen

TÖB-DER ANKARA ŞUBESİ 7. Olağan Kongresi

Nisan 1979

İÇİNDEKİLER

I- Bugüne Kadar Şubemiz Yönetimini Ele Geçirmiş Olan Gruplar Öğretmen Mücadelesini Çarpıtmaktan ve Hedef Şaşırtmaktan Başka Bir İş Yapmadı

Şubemiz 7. olağan kongresi açılıyor. Şubemiz Ankara'da faaliyete geçeli sekiz yılı aşıyor. Ankara Şubesi öğretmenlerinin fedakârca sürdürdüğü bir mücadele sonunda kuruldu ve gelişti. Sekiz yıllık mücadelesi boyunca Ankaralı TÖB-DER üyesi öğretmen, faşist gericiliğin saldırı hedeflerinden birini teşkil etti. Buna karşın öğretmenlerimiz boyun eğmedi ve mücadeleye her şeye rağmen devam ederek bugünlere geldi.

Öğretmenler, Ankara'da giderek kabaran ve gelişen bir mücadele sürdürürken, bugüne kadar örgütümüzü ele geçiren yönetimler, öğretmen mücadelesini geliştirici olamadı. Bugüne kadar bütün yönetici gruplar öğretmen mücadelesinin önünü açamadı. Özellikle son üç - dört yıldır revizyonistlerin yıkıcı çalışmaları ve yönetici olan guruplarır bunlarla uzlaşıyor olması mücadelemize önemli zararlar verdi.

Yurtsever Devrimci Öğretmen, bütün bu dönemde, öğretmen mücadelesinin önünü açmaya, engelleri yoketmeye çalıştı. Şimdi 7. Kongreye gelindiğinde açık ve net görüşlere sahip olarak öğretmen kitlesine yine sesleniyor.

Diğer gruplara yönelik eleştirilerimiz ve mücadelemizin gelişmesi için önerdiğimiz çalışma yol ve ilkelerini bu broşürde açıklıyor ve kongreye gelirken incelenmesini öneriyoruz.

ANKARA ŞUBESİ YÖNETİMİ VE ONUN SAHTE «MUHALİFLERİ» FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTTİ Mİ?

Bugünkü Ankara Şubesi yönetimi yıllardır, faşizme karşı «aktif direnme», faşizme karşı «öğretmenin devrimci eyleminin birliği» tekerlemelerini ağzından hiç düşürmedi. «Devrimci Öğretmen» grubu, revizyonistlerin faşizme karşı mücadeleye ihanet etmeleri karşısında öğretmenlerin onlara karşı duyduğu kini «örgütleyerek» yönetime geldi. Onlar, kitleler karşısına görünüşte keskin sloganlarla çıktılar. Öğretmenlerin anti-faşist, demokratik taleplerini sürekli ağızlarında sakız olarak gevelediler. Onlar bu yolla kitlelerin oyunu almayı başardılar ve Ankara Şubesinde peşpeşe yönetime geldiler.

Revizyonistlerin faşizme karşı mücadele konusunda tutumları herkesçe açıktır. Onlar hâkim sınıfların uşağı olarak faşist cephenin unsurlarıdırlar. Amaçları, faşizme karşı mücadeleyi bölüp yok etmektir. Revizyonistlerin «anti-faşist»likleri sahtedir. Örgütte demokrasiyi yokeden anti-demokratik uygulamaları, ihraçlar, kitleler içerisinde hakim sınıfların ilericiliği (haklarımızı vereceği), devletin rolü üzerine yaydıkları hayaller, devrimcilere karşı uyguladıkları zor ve baskılar onların niteliğini açıkça ortaya koymaktadır. Bunlar kitlelerde gelişen faşizme karşı mücadele arzusunu kırmaya ve kitleleri kendi emelerine alet etmeye çalışıyorlar.

Yönetimdeki «DÖ» grubuna gelince; onların da iki yıl boyu sürdürdükleri yönetimlerini dikkate aldığımızda; faşizme karşı mücadeleyi geliştirmedikleri gibi onu çarpıttıklarını, frenlemeye çalıştıklarını, kitlelerin demokrasi taleplerini kendi emellerine alet etmekten başka hiç bir şey yapmadıklarını görebiliriz. Bunlar halk güçlerini ve faşizme karşı öğretmenlerin birliğini grupçu emelleri için bölmekten çekinmediler.

«DÖ» nin bu meseleye nasıl baktığını ve iki yıl boyunca faşizme karşı nasıl «mücadele» ettiğini şu birkaç örnek dahi açıklamaya yeterlidir. 20 Mart direnişi, 5 dakikalık «eylem», revizyonist örgütler ve reformist DİSK yöneticilerinin «platformunun» kuyruğuna takılma, «sıkıyönetime karşı tavır» ve «imza kampanyası» gibi konu ve eylemlerde ortaya koydukları tutum neye ve kime hizmet etmiştir ki? Faşizmin her saldırısı karşısında öğretmenlerde mücadele azmi gelişip ileriye atılırken, TÖB-DER Şube yöneticileri hep sahte tutumlar takınıp düzene karşı gelişen kini, düzenle uzlaştırmaya çalıştılar. DİSK yöneticileri, faşist saldırılara karşı kitlelerin baskısı karşısında «tavır» almak zorunda kalmışlardı. Reformcu sendika ağaları göstermelik bir «eylemle» yasak savmaya yöneldiler. «5 dakikalık eylem» ilan ettiler. Herkes hatırlamalıdır ki, o dönemde hem Ankara Şubesi yöneticileri

hem de Şube yöneticilerinin hararetle desteklediği genel merkez yöneticikliği, öğretmen tabanından gelen anti-faşist baskılar karşısında, «DİSK karar alıyor, onu bekliyoruz, büyük eylemler koyacağız» diyorlardı! Ne oldu? ne yaptılar? Sendika ağaları «5 dakikalık» bir güldürü düzenledi. Şimdi karşımıza tekrar oy istemek için gene «şanlı mücadele» nutuklarıyla çıkan yöneticiler tam da DİSK'li sendika ağaları gibi davrandılar. Ankara'lı öğretmenler şubenin eylem kararlarını duymadı bile. Hatta okul temsilcileri dahi duymadı. Faşist diktatörlük sıkıyönetim ilan etti. TÖB-DER yönetimi gene suskun. Ondan da öte, sıkıyönetim konusunda sürekli reformcu hayaller yaydılar, revizyonistlerin propagandalarının yaygınlaşmasının aleti oldular.

Hakim sınıfların örgütümüzü sürmek istediği noktaya revizyonistler ve uzlaşmacı yöneticiler birlikte götürdüler. «Sıkıyönetim var» bahanesiyle kendiliğinden oluşan örgütlenmeyi dahi dağıttılar. Örgütü etkisiz ve cansız, ölü bir yığın haline getirdiler. Son açtıkları imza kampanyası ve sonuçları hem örgütün getirildiği noktanın kavranması açısından hem de «DÖ» grubunun kafasındaki reformcu - revizyonist mücadele anlayışının kavranması açısından açık bir göstergedir. İmza kampanyası herşeyden önce faşizme karşı son derece geri bir eylem biçimidir. Potansiyel yükseltici etkisi çok az olacaktı. Esas olarak da faşizme ve sıkıyönetime karşı kitlelerin duyduğu tepkinin revizyonistlerin denetimindeki TÖB-DER yönetimi tarafından istismarı temelinde ortaya çıktı. Revizyonistler ve uzlaşmacı «DÖ» öğretmenleri oyalayabilmek için böyle bir yola başvurdular. İmza kampanyasının yürütülüş biçimi bunu ortaya koymaktadır. «DÖ» grubu kendi açtığı kampanyayı Ankara'da kendisi yürütmedi. Birçok okulda «DÖ» ciler imza kampanyasına katılmadılar. Buna da gerici gerekçeler bularak kitlede panik ve korku yaymaya çalıştılar. «İmza atmak sıkıyönetime liste vermektir» diyerek cılız da olsa oluşan tepkiyi engellediler. Onlar kitlelerin kabaran öfkesinin kendi uzlaşmacı pasifist çizgilerini de yere çalarak yükseleceği kuşkusuyla hareket ettiler.

Şimdi biz herkesin önünde soruyoruz: «Faşizm devrimle yıkılır, faşizme karşı aktif direnme» diyorlardı. Faşizme karşı mücadele adına son bir yıldır ne yaptılar? Bu sorunun cevabı koca bir hiçtir.

Yaptıkları tek şey, kitlelerin mücadele azmini kırmak, potansiyeli eritmek ve reformcu hayaller yaymak oldu. Onlar bugüne kadar, çok «karşı» olduklarını söyledikleri revizyonistlere hizmetten, bölücülük ve grupçuluk yapmaktan başka hiçbir şey yapmadılar.

«DÖ» grubu, faşizme karşı mücadeleyi zayıflatmak ve frenlemeye çalışmakla kalmadı. Aynen revizyonistler gibi onu çarpıtmaya da çalıştı. Öğretmenler yıllarca faşist diktatörlüğe karşı demokratik talepleri doğrultusunda mücadele verdiler. Kitleler, «yöneticilerimizi kendimiz seçeceğiz» «mesleki kurullarda kendimiz söz sahibi olacağız» gibi

temel demokrasi talepleri etrafında birleştiler. Bu faşist diktatörlüğün bürokratik aygıtlarının etkisizleştirilmesi çabası anlamına geliyordu, demokratik ve devrimci bir talepti. Revizyonistler baştan beri hep bu taleplerin karşısına dikildiler. Onlar, öğretmenlerin bu haklı taleplerini kendilerinin faşist diktatörlüğün kurumlarında mevki kazanmak için koz olarak kullanmaya çalıştılar.

Öğretmenlerin ve halkımızın demokrasi mücadelesinin faşist diktatörlüğün çeperinde gedikler açtığı, hakim sınıfların reformizme başvurmak zorunda kaldığı dönemlerde «DÖ» grubu yönetimdeydi. Ankara Şubesi yöneticileri «yöneticilerin öğretmenler tarafından seçilmesi», «faşist yönetmeliklerin iptali», «öğretmenler üzerindeki baskı kurullarının kaldırılması» vb. talepleri için mücadele adına neler yaptılar? Onlar bu talepler için de mücadele vermediler. Onlar öğretmenlerin giriştiği demokratik mücadelenin yarattığı olanakları, faşist diktatörlüğün baskı kurumlarında yer kapabilmek için koz olarak kullanmaya çalıştılar. «DÖ» grubu bu mücadeleyi faşist diktatörlükle uzlaştırmaya, bürokrasi içerisinde mevki kazanmaya yöneldi. Buralarda kazandıkları «mevkiler» kitlelere «demokratik mevzi» olarak kabul ettirilmeye çalışıldı. Bu demokrasi mücadelesinin reformistçe çarpıtılmasından başka birşey değildir. Demokratik mevzilerin kazanılması, kitlelerin bilinçli ve örgütlü tepkisi karşısında faşist baskı aygıtlarının dağıtılması ya da işlemez hale getirilmesiyle mümkün olmaktadır. Faşist disiplin kurulları kanunları ve yönetmelikleri varolmaya, yöneticiler faşist diktatörlük tarafından atanmaya ve denetlenmeye devam ederken çeşitli organlara «DÖ» cülerin atanması ve bunun demokratik bir kazanç olarak gösterilmesi doğrudan doğruya demokrasi mücadelesinin çarpıtılmasıdır. Bu kitle mücadelesinin kazancı değil, kitle mücadelesinin açtığı gediklerin uzlaşmacıların uzlaşmasıyla hakim sınıflar tarafından kapatılmasıdır. «DÖ» bu konuda revizyonistlerden öğrendiği şeyleri uygulamıştır. Revizyonistler «İleri demokratik düzen» derken faşist diktatörlüğün kurumlarını 'demokratikleştirilerek' 'ileri demokrasiye' ulaşılacağını söylüyor. Ve buna uygun olarak da, devlet organlarına adam sokarak kendisi için 'demokrasi'yi kazanmaya halkı ve emekçileri devlete köle etmeye çalışıyor. Oysa, «DÖ» gurubu 'Demokrasi devrim meselesidir' diyordu. 'Faşist kurumların yok edilmesi ancak demokrasiyi getirebilir' diyordu. Ankara Şubesi yöneticileri bu iki yıllık uygulamalarını nasıl izah ediyorlar? Yoksa revizyonistlerle devlet ve devrim meselelerinde, demokrasi mücadelesi meselesinde görüş birliğine mi vardılar?

CHP hükümetiyle uzlaşıp adamlarını şuraya buraya tayin ettirmenin karşılığı olarak kitleler içerisinde revizyonist ve reformist hayaller yaymak «DÖ» grubunun uygulamalarının temelini oluşturmuştur. Oysa demokratik talepler uğruna mücadele, kitlelerin uyuşturulup,

meselelerinden uzaklaştırılmaları, örgütlenmelerin bürokratlaştırılması, kitleler adına kapalı kapılar ardında mevki pazarlığı yapılması ve listeler verilmesi yollarıyla yürütülemez. Demokrasi mücadelesi kitlelerin kendi talepleri temelinde harekete geçmesi ve bizzat kendi insiyatifleriyle örgütlü ve mücadeleci bir güç oluşturmalarıyla mümkündür. Demokrasi mücadelesi «DÖ» nün yaptığı gibi hakim sınıflarla ve reformcu hükümetle uzlaşarak değil onları gerileterek, gericileri dize getirerek yürütülür ve başarıya ulaştırılır.

«DÖ» grubu teslimiyetçi tutumunu meseleleri bilmediğinden dolayı ortaya koymuş değildir. Hataları bilmemekten dolayı değildir. Onlar neyin ne olduğunu çok iyi bilmektedirler. En azından YDÖ bunlara her zaman her hatalarının doğrusunu göstermeye çalışmıştır. Ancak onlar, öğretmenlerin ve halkımızın çıkarlarına hep sırt döndüler. Grupçuluğa sarıldılar. Bu onları sürekli revizyonizme ve reformizme yaklaştırdı, onlarla ve düzenle sürekli uzlaştırdı.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: «DÖ» grubunun yönetimi faşizme karşı mücadeleyi yükseltmedi. Tam tersine mücadelenin gerilemesine hizmet etti.

BÜTÜN GURUPLARIN İSTİSMAR ETTİĞİ TEMEL BİR KONU : EKONOMİK TALEPLER

«Devrimci Öğretmen» grubu ve onun sahte muhalefeti örgüt yıkıcısı «Birlik Dayanışma»cı revizyonistler, şubemizin bu kongresinde öğretmenleri aldatabilmek için bir yığın vaatte bulunuyorlar. Adı geçen grupların seçim çalışmalarında çıkardıkları sözde çalışma programlarını, yayınladıkları bildirileri incelediğimiz zaman, bu durum açık seçik ortadadır. Üstelik bu gruplar, özellike revizyonistler, YDÖ' yü öğretmenlerin ekonomik taleplerini savunmamakla, hep «siyaset yapmak»la suçlarlar. Geçen kongreden bu yana da bundan başka birşey yapmadılar.

«DÖ» yönetimi, gerçekten öğretmenin ekonomik taleplerini savundu mu? Vaatleri doğrultusunda, kendi mücadele anlayışına da uygun olsa adım atma çabası gösterdi mi? Hiçbir öğretmen arkadaşımız «DÖ» grubunun, öğretmenlerin ekonomik taleplerini savunduğunu ve TÖB-DER şubesini bu mücadeleye yöneltmediğini söyleyemez.

«DÖ» bugüne kadar öğretmenlerin ekonomik taleplerini, öğretmenleri aldatmanın ve geri bilince çekmenin bir aracı olarak gördü. «DÖ» nün gurup çıkarlarını korumaktan başka düşüncesi olmadığından, gerçekten de faşist diktatörlük tarafından sefalete itilen öğretmenlerin haklı taleplerini istismar etti. Gerçekte savunulmayan eko-

nomik talepleri savunuyor görünerek parsa toplamaya çalıştı. Ankara Şubesi ve sadık destekleyicisi oldukları genel merkez için ekonomik talepler konusunda şöyle bir «mücadele örgütlediler» demek mümkün müdür? Bir yıldır «DÖ» gurubu MEYAK kesintileri üzerine görüşlerini açıklamaktan başka bir iş yapmadı. Herkes tarafından görüldü ki, hakim sınıfların gerçekleştirmek istediği hedefe hizmet etmekten başka bir işe yaramadı. YDÖ'nin teşhiriyle bu konuda özeleştiri yapmadan geri çekilmek zorunda kaldılar. «DÖ» bütün bir yıl yönetimi boyunca ekonomik taleplerin kuyrukçu bir tutumla sadece lafını ettiler. Aslında onlar ekonomik haklarımızın CHP hükümeti tarafından gerçekleştirileceğini düşünüyorlardı.

Soruyoruz: MEYAK kesintilerini komprador burjuvaziye peşkeş çekmek, 100 milyar lirayı emekçilerden toplayıp bir avuç patrona aktarmak isteyen vergi yasalarını desteklemek, hayat şartları çekilmez hale gelirken ücretlerin % 10 artışına (!) öğretmenleri razı etmeye çalışmak, İÖSSY Sandığının milyonlarını yemek, daha da ötesi grev hakkını otomatikman reddeden ve burjuvaziye köleliğin bir zinciri olan «Eşel mobil» ücret sistemini savunmak mı ekonomik talepler için mücadele etmek? Hayır, öğretmenlerin ekonomik haklarını savunmanın birinci koşulu, bunların tümüne karşı çıkmaktan geçmektedir. «DÖ» ise ya kendisi yanlış bir hat izleyerek, ya da revizyonistlerin karşı devrimci çizgilerine alet olarak ekonomik mücadeleye önemli zararlar vermiştir. Gericilerle, yiyicilerle uzlaşmanın başka bir sonuca ulaşması da beklenemez.

Bugünkü Genel Merkezin payandası rolünü oynayan Ankara Şubesi yönetimi ekonomik mücadele konusunda genel merkezle tam bir uyum halindedir. Bu konuda da genel merkezin izlediği reformist revizyonist çizgi, öğretmen mücadelesi açısından yüz karasıdır ve «DÖ» gurubu Genel Merkez politikasının ortağıdır.

«DÖ», revizyonist çetelerle devlet bütçesine «öneri» sunmakta, reformcu hükümetin getirdiği çeşitli «tedbirler»i, katsayı arttırmaları vb. gibi hakim sınıfların buhranı emekçilerin sırtına yıkma araçlarını desteklemekte sanki bir yarışa girmiş gibidir. Onlar tam da revizyonistler gibi öğretmenlerin ekonomik taleplerinin gerçekleştirilebilmesini hakim sınıflarla kendileri arasında bir mesele olarak ele alıyorlar. «Bütçeye öneriler», «taleplerin bir daha açıklanması», bundan başka ne olabilir ki? Bu mantık, emekçileri burjuvaziye satan sendika ağalarının mantığıdır. Kitlelerin bilinçlenmesine ve gücüne dayanmayan bir ekonomik mücadele düşünülemez. Bugün hükümete ve patrona, bütçeye vb. kurumlara «öneri» sunanlar, kitleleri mi savunuyorlar? Hayır! Onlar kitleleri satmak için «öneri» sunup, pazarlık yapıyorlar. Ekonomik mücadeleyi kararlılıkla sürdüren bir önderlik, kitlenin durumunu inceler, talepleri formüle eder, kitlelere götürür, (hakim sınıf-

uzlaşmacı yüzlerinin açığa çıkarılamıyacağını ve öğretmenleri yeniden oyalayabilecek bir iki yeni karalama, çamur atma ve bol keseden vaat taktiğinin seçimleri yeniden alacağını düşünüyorlar. Buna uygun da davranıyorlar. Aslı astarı olmayan yalan dolanla her yana saldırıyor, keskin ve ilkesiz laflar ederek kendilerini aklatmaya çalışıyorlar, savundukları bir çizgileri bugün de yoktur. Her gittikleri yerin ve her konuştukları kişinin durumuna uygun bir kılığa girerek oy avcılığı yapmaya çalışıyorlar. Kimi yerde iyi çalışamadıklarını kimi yerde çok iyi çalıştıklarını söylüyorlar. Herkesle, her düşünceyle birleşerek devrimden başka herşeye, özellikle revizyonizme hizmet eden bir tutum izliyorlar. Öte yandan bugüne kadar ilkeli bir muhalefet yürütmeye ve öğretmen mücadelesini yükseltmeye çalışan, bugüne kadar şubemizde tek devrimci alternatif olan YDÖ grubu da şubemizin bu seçimlerine katılmaktadır. YDÖ de her alanda kongre çalışmasını yürütmekte ve öğretmen arkadaşları göreve çağırmaktadır.

Toparlayacak olursak: TÖB-DER üyesi öğretmenler, öğretmen mücadelesi içerisinde yıkıcı ve uzlaşmacı bir rol oynayan grupların teşhiri ve onlara karşı takınacağı tutum konusunda önemli sorumluluklarla karşı karşıyadır.

Öğretmen arkadaşlar, örgütümüzün gelişmesi, mücadele gücümüzün artması, gerçekler ve doğrular etrafında geniş kitlenin birliğinin sağlanması ve yıkıcıların, karşı devrimcilerin tecrit edilmesi konusundaki sorumluluğunu bu kongrede gösterecektir.

Kongre öncesinde ve kongre sırasında, bütün bu gerici ve uzlaşmacı grupların tanınması konusunda bugüne kadar şubemizde gerçek bir muhalefet ve tabanın sesi olmaya çalışmış olan YDÖ'nin önerilerini inceleyelim, üzerinde tartışalım, onun doğru çizgisini geliştirip savunalım.

YDÖ bütün muhalefet dönemi, öğretmenlerin ekonomik taleplerini savundu, kitleleri bu talepler için mücadele doğrultusunda uyardı, hakim sınıfların her ekonomik saldırısını teşhir etti ve tavır almaya çalıştı. Bu tuıumunu bundan sonra da vazgeçilmez bir tutum olarak sürdürmeye devam edecek. YDÖ, bütün yalanları ve çamur atmaları açığa çıkarıp, uzlaşmaz bir ekonomik mücadeleyi demokrasi mücadelesiyle birleştirerek, sürdürecektir.

«DEVRİMCİ ÖĞRETMEN» GRUBU ÖRGÜTÜ GELİŞTİRİP GÜÇLENDİRMEK İÇİN ÇABA HARCAMADI

Ankara Şubesi yönetimi hiç bir dönem örgütümüzü geliştirmek ve güçlendirmek için çalışmadı. Şube yöneticileri bu konuda da verdikleri sözleri yerine getirmediler. Bir yıllık uygulama, şube yönetiminin bu konuda da öğretmenlere içi boş vaadlerden başka birşey veremeyeceğini açığa çıkardı. «Üye toplantıları» ,«eğitim seminerleri düzenleyeceğiz», «İç örgütlenmeyi sağlayacağız», «temsilciler ağı oluşturup bütün öğretmenleri örgüt hayatına kazanacağız», «örgütün gücünü herkese hissettireceğiz» kabilinden laflar ediyorlardı. Bir yıl sonra geriye dönüp baktığımızda bunlardan herhangi birisinin gerçekleştiğini söyleyebilir miyiz? Hayır! Ankara Şube Yöneticileri örgütümüzü geliştirmek ve güçlendirmek için çalışmadılar. Bunların beyinleri tekke ruhuyla, grupçuluk ruhuyla dolu olduğu, öğretmenlerin sorunları karşısında hiçbir sorumluluk duymadıkları için, TÖB-DER'i değil, «D.Ö.» grubunu «güçlendirme» yolunda çalıştılar. Üye toplantıları düzenlemezken, temsilcileri dağıtmaya çalışırken, grup toplantıları düzenlemeye yöneldiler. Şubeyi «DÖ» grubunun toplantı salonu haline getirdiler.

«DÖ», öğretmenleri eğitmek, üyelerle; öğretmenlerin, örgütün sorunlarını tartışmak, üyeleri aktifleştirmek gibi bir çabaya girmedi. Üyeler, örgütün çalışmalarından uzak, sıradan oy depoları olarak tutulmaya çalışıldı. «DÖ», her alanda üyeler arasında bilinçsizliği, örgüt sorunlarına karşı ilgisizliği körükledi. 6.000'i aşan üyeyi toparlayabilecek, eğitecek, örgütün gerçek aktif üyeleri haline getirebilecek çözümler aramak, öğretmenlerin yoğun olarak bulunduğu bölgelerde ŞUBELER AÇMAK yerine, var olan lokali bile işlemez hale getirdi.

Bütün yıl boyu, öğretmenler, faşist işgale ve zorbalığa karşı mücadelede, örgütlerini; TÖB-DER'i bu mücadelede yanlarında görmek isterken, Şube yöneticileri «yeni seçimleri nasıl kazanırız» telaşı içerisinde, örgütün salonlarını grup toplantılarına kapatıyordu. Öğretmenler ne yaparsa yapsın, okullarda, birimlerde ne olursa olsun umur-

larında değildi. Onlar için kendi gruplarının yaşaması önemliydi. Oysa kendi grubuna oy veren öğretmenler de mücadele etme ve örgütlenme arzusu içindeydiler.

Son bir yıl, okullarda ve birimlerde faşist teröre ve saldırıya karşı kıyasıya mücadelelerle doluydu. Ankara'lı öğretmen, resmi ve gayrı resmi faşist, gerici saldırılara hedef oldu. Ankara Şubesi yöneticileri bütün bunlar karşısında ne yaptılar? Yaptıkları şey hep susmak oldu. Oysa geniş öğretmen kitlesi seferber edilebilir, her saldırı örgütlü bir şekilde püskürtülebilir, örgütün etkinliği ve kitlesiyle bütünleşmesi sağlanarak ileri düzeyde mücadelelere yönelinebilinirdi. Bugün faşistlerin birçok okulda ve birimde faaliyet sürdürebilmelerinin sorumluları kimler olacaktır?

Ankara Şubesi yöneticileri örgütlenmemizi geliştirme doğrultusunda çaba harcamadıkları gibi, öğretmenlerin kendiliğinden örgütü bulmaları, örgütlenmeye çalışmaları ve mücadele etmeleri önünde de engeldi. Onlar, kendi grubundan olmayan öğretmenlerin örgüte üye olmalarında dahi çeşitli zorluklar çıkardılar. Bir yıl boyu tek yapılan «örgütsel çalışma» aidat toplamak oldu. Onu da çoğunlukla üyeler kendiliğinden gerçekleştirdiler

Şube yöneticileri, «çok karşı» olduklarını söyledikleri revizyonistlerle kolkola örgütümüzün iç canlılığını, iç gelişme unsurlarını yoketmeye çalıştılar. Örgüt içi, söz söyleme, eleştirme ve öneri getirme özgürlüğünü yokettiler. Anti-demokratik uygulamalarla, örgüt içinde doğru fikirlerin gelişmesini, yaygınlaşmasını engellemeye çalıştılar.

Yayın ve bildiri konusunda konulan yasaklar, panonun kullanılmasına ilişkin sözde «demokratik» kurallar, temsilci toplantılarında yönetimin izlediği tutum bütün bu uygulamaların kanıtıdır ve bu uygulamalar DİSK'in, TÜRK-İŞ'in gerici sendika ağalarının uygulamalarından alınan kötü örneklerdir.

Emekçiler ancak örgütlüyseler güçlüdürler. Örgüt olmak da ancak ortak hedefler etrafında birleşilebiliniyorsa mümkündür. Ortak hedefler etrafında birleşmek, doğru mücadele yollarını bulmak, doğru mücadele yollarına geniş emekçi kitesini ikna etmek, örgüt içerisinde özgür tartışmaların yaygınlaştırılabilmesine ve bu anlayışta bir önderliğin varlığına bağlıdır. Demokratik tartışmaların açılıp geliştirilmediği, kitlelerin kararların oluşturulmasına katılmadığı, kendi kaderleri ve gelecekleri konusunda söz sahibi olmadığı, ya da bütün bunların engellendiği örgütlerde ortak talepler etrafında birleştirebilmek ve kitlevi bir güç oluşturmak imkynsızdır. Bu örgütler, üye sayısı çok kabarık da olsa güçlü mücadele örgütleri olamazlar.

Ankara Şubesi yöneticileri, örgütümüzün güçlü bir mücadele örgütü haline gelmesini engellemişlerdir. Onlar hep kitlelerin insiyatifini kırmaya çalıştılar. Sürekli demokratik tartışmaları engellediler.

Kitlelerin kendi kaderleri konusunda karar verebilecek noktaya ulaşmasını önlemeye çalıştılar. DİSK'li, TÜRK-İŞ'li sendika ağaları gibi davrandılar, keyfi bir yönetim kurdular. Revizyonistlerle demokrasiyi yoketme yolunda kolkola yürüdüler.

İşte örnekleri; yönetime yazılı ve sözlü iletilen önerilerin hasıraltı edilmesi, kitlelerden gizlenmesi, üye toplantıları, eğitim seminerlerinin yapılmaması, örgüt içi örgütlenmenin kitlelerden gelen bütün taleplere rağmen yürütülmemesi, bu konudaki öneri ve eleştirilerin bastırılması, temsilci toplantılarının yürütülmemesi, kendisi gibi düşünmeyenler (özellikle devrimciler) üzerinde baskı uygulanmaya çalışılması v.b.... Bütün bunlar yönetim kurulunun kitlelerin mücadele ve örgütlenmesinin önünde bir engel olduğunu göstermez mi?

Devrimci bir önderlik, her meselede örgütünün görüşünü ortaya koyar, bunu kitlelerle tartışır, öğretmenlerin eleştiri ve önerilerini alır, bu temelde kararlarını geliştirir, geniş kitlelerin malı haline getirir. Kitleleri bu temel üzerinde eğitir ve seferber eder. Böylece demokratik merkeziyetçi bir örgüt işlerliği ve canlı bir örgüt bağı ortaya çıkar. Bu önderliği ve örgütü hiçbir güç yenemez. Bu örgüt içerisinde gerici, yoz ve yanlış ilişki ve düşünceler yaşayamaz. Örgüt üyesi ancak böylece, sadece aidat ödeyen pasif bir kişi olmaktan kurtulur. Ancak böyle bir yolla üyenin arkadaşlarına ve örgütüne karşı güveni gelişebilir, kitleler örgüt hayatına ve mücadeleye ancak bu yolla kazanılabilir.

Bugüne kadar her meselede revizyonistlerle kolkola yürüyen Ankara Şubesi yöneticileri, uygulamalarıyla gösterdiler ki, kendileri de kitlelerin bilinçli ve kenetlenmiş olmasından ürkmektedirler. Onlar yanlış, reformcu, bürokratça düşünce ve tutumlarının kitleler tarafından kavranmasından korku duyuyorlar. Ancak bu arkadaşlar yanılıyorlar. Yanlış temellerde israr etmekle nereye kadar gidilebilir ki? Bugün TÖB-DER'i ölü bir yığın, bürokratik bir örgüt olma yoluna sokan bir zihniyet daha ne kadar yürüyebilir? «DÖ» nin anti-faşist tabanı da dahil geniş kitle buna ne kadar tahammül edebilir ki?

Fakat revizyonistlerin, şubemizin bu duruma getirilmesinden çok memnun olduğu görülen bir gerçektir. Çünkü, «BD» cısından «DM» ve «DIB» gruplarına varıncaya dek tümü mücadelemizi ve örgütümüzü bölüp parçalamayı hedefliyorlar. Onlar, «DÖ» grubunun yanlış çizgisi sayesinde emellerine ulaşma yolunda hızla yürümenin mutluluğu içerisindeler.

«BD» ve diğer revizyonistlerin, öğretmenlere yaptıkları bunca kötülükten hemen sonra; aidat vermemelerine, üyeleri vermemeye kışkırtmalarına, hatta aidat toplayıp yemelerine rağmen bugün şube kongresi için çalışma yapma ve şubeyi ele geçirme cüreti veren şey,

«DÖ» nin bu yıkıcılara karşı izlediği siyaset neden revizyonistleri sevindirmesin ki? Şu dahi ibret vericidir. «BD» ya karşı ve «DÖ» nin «anti-faşist ve revizyonizme karşı» güçleri, şimdi «BD» ile ittifak görüşmeleri yapıyor. «DÖ» bütün bu olanlara rağmen gittiği bataktan dönmek istemiyorsa, bütün bunları, «DÖ» nin devrim isteyen tabanı düşünmelidir.

Biz inanıyoruz ki; yurtsever ve devrimci öğretmenler her meselede yanlış çizgileri teşhir edecek bölücü ve yıkıcıları tecrit ederek, bu hain emellerin gerçjekleşmesine fırsat vermeyeceklerdir. Açıktır ki, sınıf mücadelesinin yükselmeye devam ttiği şartlarda, geriyi, çürüyeni ve yanlışı temsil eden, her zaman çökmüştür, yokolmuştur. Şimdi de öyle olacaktır.

ŞUBEMİZDEKİ SAHTE MUHALEFET REVİZYONİST «BİRLİK DAYANIŞMA» VE UZLAŞMACI «DEVRİMCİ ÖĞRETMEN» GRUPLARININ ORTAK ÖZELLİKLERİ = KİTLELERİ BİLİNÇSİZLİĞE VE PASİFLİĞE İTMEK.

Bugüne kadar öğretmen mücadelesi ve örgütümüz içerisinde takındıkları tutum ve en son olarak kongre çalışmalarında izledikleri çizgi, «BD» ci revizyonistlerin karşı - devrimci, «DÖ» gurubunun ise uzlaşmacı ve teslimiyetçi özünü sergilemektedir. Faşist Diktatörlük toplum içinde, kitlelerin etkin bir şekilde demokratik tartışmalara girişmesini engellemeye çalışır. Kitlelerin toplumsal hayata etkin bir şekilde katılması hakim sınıfları son derece korkutur. Çünkü onlar gerici sınıflardır. Her geçen gün çürümekte ve yokolmaktadırlar. Onların faşizme başvurmaları, zora başvurarak kitleleri baskı altına almaları, demokrasiyi yoketmeleri ve kitleleri siyasetten uzak tutmaya, siyasete yabancılaştırmaya çalışmaları çöken ve çürüyen sınıflar olmasındandır. Sosyal-Faşistler örgütümüz içerisinde tabanın söz ve karar sahibi olmasını engelliyerek örgütce tartışma ortamını yokederken kitleleri kendi öz meselelerinden uzak tutmaya çalışarak çöken ve çürüyen sınıfların savunucuları olduklarını gösterdiler. Onlar örgütte demokrasiyi yok ettiler, en küçük bir tartışmayı bile bastırmaya çalıştılar.

«DÖ» grubu lafta örgüt içi demokrasiyi savundu. Ancak fiiliyatta ise revizyonistlere tam özgürlük uygularken, demokratik - devrimci fikirler üzerinde hotzot uygulamaya çalıştı. Öte yandan, aynen revizyonistler gibi geniş öğretmen kitlesinin özgür tartışma ve o temelde bilinçlenme ve örgütlenmesini engellediler. Bunlar da öğretmenlerin

bilinçlenmesi ve örgütlü bir güç oluşturması için değil, bilinçsiz ve kendilerine tabi olacak örgütsüz bir yığın olarak kalmaları için çaba harcadılar. Bu tutumları «DÖ» ne revizyonizmin bir mirasıdır.

«DÖ» grubu, yönetimi boyunca, öğretmenlerin kendi meseleleri ve devrimin meseleleri temelinde bilinçlenmesini engellemeye çalıştı. «DÖ» kitlelerin bilinçsizliğinden ve mücadeleye ilgisiz kalmasından medet umdu. Oysa, kitlelerin bilinçsizliğinden hakim sınıflar medet umuyor. «DÖ» grubu bütün yıl boyu, tüm uyarılara rağmen kimin ekmeğine yağ sürdüğünü görmek istemedi. «DÖ» ni bu tutuma iten, onun düzenle uzlaşan ve revizyonizmle, reformizmle bezenmiş çizgisidir. Örgütümüz böyle bir çizginin hakimiyetinden kurtarılmadığı, bu çizgi mahkûm edilmediği sürece, şubemizin bilinçli, kenetli bir güç haline gelmesi mümkün olamaz.

Hem revizyonistlerin hem de «DÖ» grubu yöneticilerinin anti-demokratik ve kitlelerin bilinçlenmesini ve kendi sorunları konusunda özgürce karar vermelerini engelleyici tutumları kongre hazırlık çalışmalarında da açıkça görülüyor. Her alanda ve birimde bu gruplar öğretmenlerin açık tartışmalara girismesini herkesin görüşlerini söylemelerini, ve tartışmalarını engellemeye çalışıyorlar. Bunlar öğretmenleri kapalı kapılar arkasında tutarak, devrimci düşünce ve önerilerle temasa gelmelerini önlemeye çabalıyorlar. Onlar bu tavırlarıyla kitlelerin hiç bir şey olduğunu iddia etmektedirler. Çizgilerinin geriyi ve yanlışı temsil ettiğini biliyorlar ve devrimci fikirler karşısında yerle bir olduğunu da görüyorlar. Bu yüzdendir ki bunlar çöken burjuvazinin devrimci fikirler karşısında takındığı tutumu takınmaktadırlar. Böyle bir tavır «Birlik Dayanışma» revizyonistleri için izah edilebilir. Çünkü onlar hakim sınıfları temsil etmektedirler. Demagojiyi, yalanı ve iftirayı temsil etmektedirler. «Devrimci Öğretmen» ise böyle bir tutumla öğretmen mücadelesini zayıflatmaktan, kitleleri geriletmekten ve pasifleştirmekten örgütü revizyonistlere teslim etmekten başka bir şey yapmamaktadır. Bu tutumları kendi tabanlarının arzularıyla da çelişmektedir.

Öğretmen kitlesi içinde açık tartışma ortamını yokedenler, kitleleri sürü olarak görme anlayışına sahiptirler. Aynı zamanda onlar kitlelere ve kendi fikirlerine güvenmemektedirler. Kendi fikirlerinin, uzlaşmacı, teslimiyetçi özü açığa çıkmasın diye tartışmaktan kaçınmakta ve tartışma ortamlarını bozmaktadırlar.

Biz şuna inanıyoruz ve bir kez daha vurguluyoruz: Bir örgütün gücü kâğıt üzerindeki sayılarla ve tabelalarla ifade edilemez. O örgütün gücü, üyelerinin düzeyi, toplumsal ve siyasal hayata katılmaları, bilinçlilikleri ve bir bütün olarak kaynaşabilmeleriyle, doğru bir siyaset ve önderlik altında canlı bir örgüt işlerliğinin yaratılabilmiş olmasıyla izah edilebilir.

Ancak böyle bir yolla güçlükler aşılabilir, mücadelemiz ve örgütümüz gelişebilir.

Bütün öğretmen arkadaşlar özellikle bu noktada ön yargısız düşünmeli ve bu konuyu herkesle tartışmalıdır. Bizleri, örgütsüzlüğe, pasifliğe ve bilinçsizliğe itmeye çalışanların tutum ve demogojileri daha fazla gözlerimizi bağlayamayacaktır. Doğru çizgi en sonunda kitleleri kucaklayacak ve devrimci-demokratik, önünde durulmaz bir kitle gücüne dönüşecektir. Ve herkes bugünden bu yönde çaba harcamaya çalışmalıdır.

SONUÇ OLARAK:

Görülüyor ki, yönetici durumda bulunan «Devrimci Öğretmen» ve «Devrimci Demokratik Birlik» grubu da ve onun sahte «muhalefeti» sosyal faşist «Birlik Dayanışma» «Demokratik Merkeziyetçiler» «Demokrasi için Birlik» grupları da öğretmen mücadelesinin yürütücüsü ve önderi değildir. Tam tersine revizyonistler her türlü mücadelemizi yoketmeye çalışırken, uzlaşmacı «DÖ» ve diğerleri onlara payanda olmaktan öte gidememiştir. Bunu inkar edilmez bir şekilde görmekteyiz. Bu gruplar da kendilerinin örgüt içerisinde hangi rolü oynadıklarını bilmektedirler. Daha açıkçası bu gurupların mücadele içerisinde takındıkları tutum bilinçlidir ve bunlar, özellikle de revizyonistler, öğretmenlerin gerçek çıkarlarıyla kendi tutumlarının çeliştiğini bilmektedirler.

Bütün bunlara rağmen, onlar şimdi gene bu genel kurulda da öğretmenleri aldatma yarışına girdiler. Burjuva politikacılarından öğrendikleri yöntem ve taktiklerle kendilerince kitlelerin gözünü küllemeye çalışıyorlar.

«BD» cı revizyonistler, diğer revizyonistlerle (bunlar «DÖ» nın zararsız anti-faşist revizyonistleridir;) pazarlık sürdürürken diğer yandan, kapalı kapılar arkasında iftiralarla yalan dolanla öğretmenleri aldatmaya çalışıyorlar; örgüt yıkıcıları şimdi 'birlik taraftarı' kesilerek, kirli emellerine öğretmenleri alet etmeye, kendilerine başka suç ortakları bulmaya en sinsi ve alçak yöntemlerle uğraşıyorlar.

«DÖ» grubuna gelince; bir yıldır yönetimdeydi. Ama öğretmenleri unutmuş, kendi gurubunu örgütlemeye çalışmıştı. Revizyonizmle uzlaşması onu G. Gazioğlu çetesinin suç ortaklığına kadar götürmüştü. Tepeden inme ve normal zamanından önce Genel Kurul ilan etti. Amacı, devrimcilerin ve öğretmenlerin, yönetim faaliyetleri üzerine uzun boylu düşünmelerini engellemek ve zaten çok önce çalışmasını sürdürdüğü seçimleri tekrar almaktır. Onlar bu kısa dönemde kendi

lara değil) kitlelerin benimsemesini sağlayarak, o uğurda mücadele eder ve kitle gücü yaratır. Ekonomik talepler ancak örgütlü kitlelerin gücüyle kazanılabilir.

Böyle bir yol izlemeyenler ve izleyenleri de engellemeye çalışanlar ekonomik mücadelenin savunucuları olamazlar. «DÖ» böyle bir yol izlemediği gibi, tam tersine kitlede kendiliğinden gelişen mücadele arzusunu da köreltmeye çalıştı ve ekonomik mücadeleye zarar verdi. Onlar hep sendika ağaları gıbı «biz yapıyoruz», «biz alırız» uyutmalarıyla kitle potansiyelini erittiler. «Ek ders ücretlerini arttırdık» yaygaraları bunun somut bir örneği değil mi? Üç kuruşluk ücret artışı kitle potansiyelini eritmenin, güçlü mücadeleleri engellemenin bir yolu olarak verilmiş bir paydır.

GTSS hakkının elde edilmesi konusunda da «DÖ» öğretmen kitlesinin sendika hakkı isteğinin önüne dikildi. Bugüne değin, «sendika hakkımızı söke söke alırız» vaadinde bulunanlar bu doğrultuda, hükümetle pazarlık dışında hiçbir adım atmadılar. Genel Merkez revizyonistlerinin suskunluğunu örnek aldılar. Öğretmen kitlesini GTSS hakkını alma doğrultusundaki bir mücadeleye hazırlamak, bu talebi en geniş öğretmen kitlesine kavratmak için hiç bir çaba göstermediler. Bu alanda bütün söyledikleri boş bir demagojiden öteye geçmedi. Öte yandan onlar ekonomik mücadeleyle siyasi mücadele arasındaki ilişkiyi ve siyasi mücadelenın belirleyiciliğini de kafalarda çarpıttılar, kitleleri ekonomik talepler için mücadele eğilimini ekonomizme götürmeye, ekonomizmi yaygınlaştırmaya çalıştılar. Onlar, örgütümüzün ekonomik örgüt olduğundan yola çıkarak, ilkesiz bir şekilde örgütün siyasi mücadele veremeyeceği imajını zihinlere yerleştirmeye uğraştılar. Reformcu anlayışları burada da kitlelerin bilinçlenmesinin ve mücadelesinin gelişmesinin önüne engel olarak dikildi. Okullarda ve birimlerde sözde faşizme karşı «direniş komiteleri», TÖB DER'i faşizme ve faşist teröre karşı mücadelenin aracı olarak görememenin bir sonucu olarak sunulmaktadır. Ancak ekonomizm ve reformculuk, hiçbir zaman ekonomik mücadelenin gelişmesine hizmet etmez. Reformizmi geliştirir, hakim sınıfları güçlendirir.

Revizyonistlere gelince, her zaman ekonomik mücadeleyi ve bilinçlenmeyi çarpıtmaya çalıştılar. Şimdi, hakim sınıfların buhranının yükünü halkın sırtına sarmaya çalışıyorlar. Bunlar ekonomik örgütleri ve ekonomik mücadeleyi de bölüp parçalamaya çalışıyorlar. Örgütümüzün bölünmesi, 5 Şubat ekonomik haklar mitinglerindeki olaylar ve örgütten tasfiyeler açıkça durumu gözler önüne sermektedir. Sosyal faşistler hiçbir zaman ekonomik hakların kırıntısını dahi savunmaz ve örgütlemezler. Onlar şu anda örgütümüz içerisinde bu mücadeleyi bastırmak ve yoketmek için bulunuyorlar. «Ekonomik haklar» üzerine sürdürdükleri «propaganda» demogajiden başka birşey değildir.

2- Töb-Der'de Öğretmenlerin Taleplerinin ve Devrimin Gerçek Savunucusu : Yurtsever Devrimci Öğretmen

Revizyonist ihanete, teslimiyete ve uzlaşmacılığa karşı her zaman mücadelesini kararlılıkla sürdüren Yurtsever Devrimci Öğretmen Muhalefeti; şubemiz kongresine, öğretmenlerin taleplerinin yılmaz savunucusu olarak katılıyor.

Örgüt içi demokrasiyi korumak, demokratik temelde bilinçli kitlevi birliğin gerçekleşmesini sağlamak için kararlılıkla mücadele eden YDÖ yıl boyunca şube yönetiminin yanlış çizgisini, revizyonistlerin yıkıcı ve demagojik faaliyetlerini teşhir etti.

Geniş öğretmen kitlelerine her somut meselede görüşlerini ulaştırmaya çalıştı, bu temelde de her alanda mücadeleye atıldı.

Kitlelerin eğitimi doğrultusunda sürekli toplantılar önerdi, toplantılarda her konuda devrimci çizgiyi savunan, öğretmenlerin çıkarlarını temsil eden yegane grup olarak; öğretmenlerin gerçek savunucusu olduğunu gösterdi;

Faşist diktatörlüğün ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı geniş öğretmen kitlelerini birleştirecek, mücadeleye seferber edecek hedefler ve daha da aciliyet kazanmış olan halk güçlerinin birliği doğrultusunda somut adımlar atılması için şube yönetimine yazılı önerilerde bulunduk.

Üyelerle organik bağ kurulması, üyelere ulaşılması, örgütlülüğün sağlanması; temsilcilik ağına işlerlik kazandırılması doğrultusunda şube yönetimini uyardık.

TÖB-DER Ajansının düzenli olarak çıkarılması, kitlelere ulaştırılması, lokalin ve lokaldeki panonun bir eğitim aracı olarak kullanılması doğrultusunda somut öneriler götürdük.

Örgütlülüğün sağlanması, kazanılmış haklarımızın korunması ve yeni haklar kazanmak, faşist diktatörlüğe ve onun yeni saldırısı sıkıyönetime karşı mücadelenin yükseltilmesi çağrılarımız hep hasıraltı edildi, hep kulak arkası atıldı.

Şube yönetiminde bulunan «Devrimci Öğretmen»in gelişen sınıf mücadelesi ve öğretmenlerin mücadele isteği karşısındaki ilgisizlikleri öylesi boyutlara ulaşmıştı ki, bu önerilerimiz, uyarılarımız ve doğru çizgiye çekme çabalarımız dahi onları bu uyuşukluktan kurtaramadı.

YDÖ, geçtiğimiz bir yıl boyunca tutarlı, istikrarlı ve canlı bir muhalefet çalışması sürdürdü, her somut durumda açık ve net görüşler getirdi; her türlü karşı devrimci ihanete ve saldırıya karşı kararlı ve uzlaşmaz bir çizgi izledi.

YDÖ'nin devrimci görüş ve önerilerine karşı hiçbirşey getiremeyen bütün revizyonist ihanet grupları ve yönetimdeki uzlaşmacı «DÖ» grubu, kurtuluşu, YDÖ'ne çamur atmakta, yalan ve demagojiyle öğretmenlerin gözünü küllemeye çalışmakta buluyorlar.

Ancak YDÖ, bütün ülke çapında örgütlü, önemli bir gücü temsil eden, Ankara'da da öğretmen mücadelesinde yeri olan, hızla gelişen ve büyüyen bir güçtür. YDÖ, öğretmen mücadelesinin tek doğru ve yılmaz savunucusudur.

YDÖ grubu olarak bütün öğretmen arkadaşlara, YDÖ'nün her meseledeki tavrını incelemelerini, bugüne kadar sürdürdüğü çalışmaları değerlendirmelerini öneriyoruz. YDÖ hakkında dışımızda sürdürülen kampanyanın ve karalama faaliyetlerinin temelinde yatan şeyler incelenmelidir.

Öğretmen arkadaşlar, YDÖ'i, yayınlarını ve sınıf mücadelesinde aldığı pratik tavırlarını inceleyerek, YDÖ grubundan arkadaşlarla ilişki kurarak tanımaya çalışmalıdırlar.

Bütün öğretmen arkadaşlar bilmelidir ki, YDÖ her ne pahasına olursa olsun oy alma kaygusu içerisinde değildir. O, bugüne kadar ortaya koyduğu tutum ve görüşlerinin doğruluğuna güveniyor. YDÖ, TÖB-DER içerisinde öğretmen çıkarlarının ve devrimin tek doğru ve inançlı savunucusu olduğundan kesin emin olarak yürüyor ve bilinçli, mücadeleci bir temelde öğretmenlerle birleşmenin anlamını kavrıyor. Başka bir temelde ve ilkesiz birliklerin devrime ve öğretmen mücadelesine önemli zararlar vereceğini ve kesinlikle yıkılacak ve çökecek geçici, gerici birlikler olduğunu düşünüyoruz.

Bu yüzden çağrımız şudur:

Örgütümüzü ve mücadelemizi yüceltmek, sarsılan örgüt itibarını ve yokedilen örgüt birliğini kazanarak, güçlü mücadeleler, örgütlenmeler yaratabilmek için birlik, YDÖ ile bilinçli bir birlik!

YDÖ, bugüne kadar olduğu gibi sarsılmaz bir inançla öğretmenlerin güçlü sesi olmaya devam edecektir.

3- Yurtsever Devrimci Öğretmen Doğru ve Tutarlı Görüşler Etrafında Birlik Öneriyor

İLKELERİMİZ AÇIK VE DENENMİŞTİR

YDÖ bugüne kadar öğretmen mücadelesinde her zaman doğru tavır aldı.

YDÖ, her zaman mücadelemizin hedeflerini, dostlarını, mücadelenin gelişmesinin önündeki engelleri, dönemin özelliklerini doğru bir şekilde tespit etti. Devrimin ve karşı devrimin güçlerini, bunlar arasındaki mücadelenin gelişme yönünü vb. doğru olarak belirledi. Her dönemde uygun hedefler, uygun taktikler ve uygun mücadele biçimleri ortaya koymayı başardı. YDÖ'nün Ankara Şubesinde sürdürdüğü mücadele, ortaya koyduğu çizgi ve tavır bunun kanıtı olmaktadır.

YDÖ, her zaman doğruyu ve gelişmeyi temsil etti. Çünkü YDÖ'ne her zaman öğretmenlerin çıkarları, devrimin çıkarları yol gösterdi. YDÖ'nün tutum ve tavırlarına Marksizm-Leninizm yol gösterdiği için, o hiç bir zaman öğretmen mücadelesinin önünde engel haline gelmedi. Tam tersine gelişmenin önünü açtı, mücadelemizi geliştirici ve yükseltici bir rol oynadı.

Şubemiz olağan kongresine gelinirken, örgüt yönetimini bütün gericiliğin ve yıkıcılığın, uzlaşma ve boyun eğmenin reddedicisi tek muhalefet grubu olarak, görüşlerini; tahlillerini, tespitlerini ve çalışma ilkelerini ilan ediyor. YDÖ bütün öğretmen arkadaşlara bu tespit ve ilkeler temelinde mücadelemizi yükseltmek, şubemizi devrimci ve mücadeleci bir önderliğe kavuşturmak için birlik önermektedir

Bugüne kadar şubede aşağıda ortaya konulan temellerde mücadele ettik, bundan sonra da bu temellerde mücadelemiz devam edecektir.

1 — YDÖ, mücadelemizi baltalayan sağcı ve sözde solcu anlayışlara düşmeyecektir. YDÖ, mesleki kitle örgütü olan TÖB-DER'in ekonomik mücadeleyi sürdürürken aynı zamanda siyasi mücadelenin de vazgeçilmez bir silah olduğu düşüncesindedir. TÖB-DER Ankara Şubesi ekonomik talepler için uzlaşmaz bir mücadele sürdürecektir. Ancak bu mücadele siyasi mücadeleye bağlı ve tabi olarak sürdürülebildiği ölçüde başarılı olacaktır. YDÖ yönetiminde Ankara Şubesi, ekonomist ve revizyonist bir örgüt olmadığı gibi, sözde «sol»cu, ekonomik talepler için, reform talepleri için mücadele etmeyen, bir siyasi grubun tekkesi haline de gelmeyecek, tam tersine bu eğilimlere ve bu her iki eğilimi de körükleyen revizyonist ve reformcu hareketlere karşı uzlaşmaz olacaktır.

TÖB-DER, ekonomik mücadelenin olduğu gibi, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin de vazgeçilmez bir aracı olacaktır. Çünkü, salt «ücret» ve «hayat şartlarını düzeltmek» mücadelesi öğretmenlerin kurtuluşunu getiremez. Öğretmenlerin çıkarı devrimde; demokrasinin ve milli bağımsızlığın elde edilmesi ve pekiştirilmesindedir.

2 — Örgütümüzde bir bütün olarak sosyal-faşistler yıkıcı faaliyet göstermekte, örgütlenmemizi ve mücadelemizi dağıtmaya çalışmaktadırlar. Hayat göstermiştir ki; revizyonistlere karşı mücadele olmadan, ekonomik mücadele ve faşizme karşı demokrasi mücadelesi başarıya ulaşamaz. YDÖ, şubenin kitle çizgisi izleyerek, karşı devrimci grupların öğretmen mücadelesine yaptıkları etkinin bertaraf edilmesini savunmaktadır. Örgüt yıkıcılığı, yiyicilik yapanlarla mücadele aynı zamanda örgütsel tedbirleri de içermelidir. Genel olarak modern revizyonistlere ve onların çeşitli mihraklara bağlı grupları olan çeşitli sosyal-faşist gruplara karşı mücadele olmadan, öğretmen mücadelesinin gelişip güçlenmesi mümkün olamaz.

3 — Sınıf işbirliğine, uzlaşmaya ve sınıf işbirlikçilerine, reformculara karşı mücadele olmadan, uzlaşmaz bir kitle mücadelesinin gelişmesi ve kitleleri kucaklayabilmesi mümkün olamaz. Kitleleri hakim sınıflarla uzlaştırmaya çalışan siyasi çizgilerle mücadele edilmesi ve kesin bir sınıf uzlaşmazlığı hattı izlenerek, militan bir kitle mücadelesi sürdürülmelidir.

4 — Kendi içinde çalışabilen, kitlelerle güçlü ve yaşayan bağlara sahip bir örgüt olmadan, en mükemmel siyasetler bile maddi bir güce dönüşemez. TÖB-DER Ankara Şubesi yönetiminde, YDÖ, örgütteki bürokrasiye son vererek örgüt organlarını, iç örgütlenmesini sağlayacak ve yaşatacaktır. Örgüt içinde oluşturulan organlar günlük mücadeleyi yönettikleri gibi, aynı zamanda, somut bir eğitim faaliyeti de sürdürmeli ve canlı bir siyasi ortam sağlamalıdırlar. Örgüt yö-

netimi, merkezi toplantılar, seminerler ve yayın faaliyeti ile Ankara'da örgütü geliştirip, yaygınlaştırılmalı, öğretmen mücadelesini yönetmeli ve yükseltmelidir. İlimizin büyüklüğü, dağınıklığı ve gittikçe kabaran üye sayısı gözönünde bulundurulduğunda, Yenimahalle ve Altındağ ilçelerinde birer şubenin daha açılması acil bir zorunluluk haline gelmiştir. Bu konuda somut adımlar atılmalıdır. Örgütte varolan bürokrasi, hastalık, örgütsüzlük, gevşeklik ve anti-demokratik anlayış ve ilişkiler aşılmalı, şubede sürekli canlı bir demokratik ortam yaratılmalıdır. Örgütsel birlik ancak bilinçlilik ve bürokrasiden sıyrılmış, işleyen bir örgüt içerisinde ve örgütlülük temelinde sağlanabilir.

5 — TÖB-DER şubemiz demokratik merkeziyetçi bir işlerlik kazanabildiği ölçüde gelişip güçlenebilecek ve kitlevi mücadeleler örgütleyebilecektir. Merkezi önderlik, mücadelenin sorunları, hedefleri, taktikleri, örgüt sorunları vb. üzerine kendi görüşlerini de getirerek tartışma açmalı, yaygın tartışmalar düzenleyebilmeli, doğru fikirleri genel eğilim haline getirmeye çalışarak, kararlar oluşturmalı ve oluşan fikirler merkezi kararlar haline getirilip kitleleri bu temelde seferber etmelidir. Önderliğin kitleyle birleşmesi, kitlenin örgütü hissetmesi, örgüt hayatına ve faaliyetine katılması, önderliğin kitleleri yönetebilmesi, kitlelerin örgütlü bir güç haline gelebilmesi ve önderliği denetleyebilmesi ancak böyle bir yola mümkün olabilir.

Merkeziyetçilik adına demokrasinin kısıtlanması, ya da yok edilmesi bürokratik bir uygulamadır, gerici bir tutumdur. Hele bu mantığı kitleler ve farklı fikirler üzerinde baskı ve zor uygulamaya vardırmak, faşizm uygulamaktır. Bu, Demokratik merkeziyetçilik değil gerici bir merkeziyetçilik, faşist bir merkeziyetçiliktir. Bu tutum örgütün iç canlılığını yok eder, örgütlülüğü ortadan kaldırır, örgütü ölü bir yığın haline getirir. Giderek örgüt geniş kitlelerden tecrit olur ve bürokratik bir saldırı mekanizmasına dönüşebilir. Sosyal faşistlerin örgütümüzü götürmeye çalıştığı yer de burasıdır.

Merkeziyetçilik, örgüt içi demokrasiyi yok etmemeli, aksine onu yaygınlaştırılmalı ve geliştirmelidir. Ayrıca, demokrasinin geliştirilmesi de merkezi önderliği zayıflatıcı yönde olamaz. Örgüt içerisinde demokrasinin geliştirilmesi, merkezi önderliği kitlelerle birleştiren ve merkeziyetçiliği güçlendiren bir gelişme olarak ele alınmalıdır. Bir başka deyişle, demokrasi merkeziyetçiliği, merkeziyetçilik demokrasiyi yok ederek gelişemez. Demokratik merkeziyetçilik, her ikisinin birbirini geliştiren bir temelde ele alınmasıdır. Bunun dışındaki uygulamalar, ya aşırı demokratizm ya da bürokratik merkeziyetçiliktir.

Örgütümüzde ve şubemizde bu konuda önemli hatalı anlayışlar vardır. Sosyal faşistler örgüt içi demokrasiyi yok ederek, faşist — bir merkeziyetçilik kurmaya çalıştılar. Örgütten ihraçlar böyle bir uygulamanın sonucuydu. İhraç edilenler düşüncelerinden dolayı ihraç edil-

diler. Onlar, her yerde, atılanların demokratik merkeziyetçiliği ihlal ettiği için atıldığını söylediler. Oysa, bu doğru değildir. Demokrasi olmayan bir demokratik merkeziyetçilik olabilir mi? Hayır, olamaz. Demokrasiyi işletmeyen bir yönetim nasıl olur da kitleyi kendi kararlarına uymaya zorlayabilir ki? Bu olsa olsa zorla boyun eğdirme olur ve bu, gerici sınıfların çöküşlerini, yok oluşlarını, kitlelere zor kullanarak geciktirmeye çalışmasının bir ifadesidir. Ancak örgüt içi demokrasi hayata geçirildiği ölçüde alınan kararlara herkesin uyması istenebilir ve sağlanabilir de. Bu da demokratik merkeziyetçi işlerlik olur.

Şubemiz yönetimi bu konuda önemli hatalar içerisindedir. Onların bu hatası kafalarındaki revizyonist-reformist kavrayışın ve grupçuluğun bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Yöneticiler, yönetimde oldukları için kendi gruplarının diğer gruplardan farklı olduğunu iddia ederek, diğer grupların ve üyelerin örgütteki haklarını ayaklar altına alıyorlar. Şubede sadece kendileri toplantı yapıyorlar. Yayın satma ve dağıtma, panoyu kullanma, toplantılarda söz alma ve eleştiride bulunma konusunda bir yığın bürokratik zorluk çıkarıyorlar. Bütün bunların gerekçesi, kendilerinin yönetimde bulunuyor olması ve kendilerine göre imtiyazları olması gerektiğidir. Bu anlayış gerici bir anlayıştır, burjuva bir anlayıştır. Bunun demokratik merkeziyetçilikle hiç bir ilgisi yoktur. Devrimci, sorumlu ve görüşlerinden kuşkusu olmayan bir önderlik, bırakalım fikirleri bastırmayı, tersine, örgütte var olan bütün fikirleri demokrasi uygulayarak açığa çıkarmak için çaba harcar. Kendi doğru görüşleri ile onları çürütür, kitleleri etrafında birleştirir ve yanlış olanları tecrit eder. Ancak, «DÖ», böyle bir süreç yaşandığında kendi görüşlerinin tecrit olacağını düşünüyor ve yeni fikirler karşısında aynen çöken, çürüyen ve yok olan burjuvazinin tutumunu takınıyor.

Bu durum örgütümüzde önemli bir zaaftır. Bu, demokratik merkeziyetçilik işletilerek ve özellike, demokratik merkeziyetçilik, eleştiri-özeleştiri vb. konular yoğun bir şekilde tartışılmalı ve kafalardaki revizyonist ve reformist anlayışlar yıkılmalıdır. Öğretmen mücadelesi güçlerini ancak böyle toplayabilir. Halk güçlerinin doğru temelde birliği ancak böyle kurulabilir.

6 — TÖB-DER Ankara Şubesi diğer halk örgütleriyle, anti-faşist, demokratik kitle örgütleriyle eşit temellerde güç ve eylem birliği kurmalıdır. Bu, şimdiye kadar olduğu gibi gerici bir temelde ve revizyonist ve reformistlerin kuyruğuna takılarak gerçekleşmez. Bu birliklerde devrim hedefi gözden kaçmamalıdır.

Öğretmen mücadelesinin bugünkü gelişme yönünü dünyadaki ve onun bir parçası olan ülkemizdeki sınıf mücadelesinin gelişme yönü belirlemektedir.

Bugünkü dünya çapındaki mücadele, sosyalizmle kapitalizm arasındaki mücadeledir. Bugün dünyada dünyanın efendisi olma peşinde koşan emperyalist ülkeler ve onların uşakları komprador feodal hakim sınıflar kapitalizmin güçlerini oluştururken, öte yandan, sosyalist Arnavutluk, dünya proletaryası, ezilen halklar ve milletler, ilerici demokratik devletler devrimin ve sosyalizmin güçlerini oluşturmaktadırlar. Dünya devrim cephesi ve karşı-devrim cephesi arasındaki mücadele, kapitalizmin ve gericiliğin kaçınılmaz sonuna doğru yol alarak amansız bir şekilde devam ediyor.

Emperyalistler ve uşakları proletarya ve halklara azgınca saldırıp, her yanda hegomonya, talan ve savaş kışkırtıcılığı peşinde koşarken emperyalistlerin hegomonya mücadelesi, dünyanın tek hakimi ve jandarması olma mücadelesi, proletarya ve halklar için büyük bir tehlike olan yeni bir paylaşım savaşı tehlikesi yaratmaya devam ediyor. Emperyalistler ne yaparsa yapsın nerelere saldırırsa saldırsın sistemin içine düştüğü kriz derinleşmeye devam ediyor.

Emperyalist sistemin krizinin derinleşmesi dünya emperyalizminin en büyük patronları olan iki süper devlet ve onların blokları arasındaki mücadeleyi şiddetlendiriyor. Öte yandan Çin'in bir süper devlet olma emelleriyle sosyal emperyalist bir ülke olarak emperyalist soygun kervanına katılması hegomonya mücadelesini daha da şiddetlendiriyor. Ve emperyalist cephenin içinde bulunduğu durumu büsbütün ağırlaştırıyor. Emperyalistler dünyanın her yerinde halklara kudurmuşcasına saldırıyor ve içerisinde bulunduğu buhranın yükünü proletaryaya ve ezilen halklara yüklemeye çalışıyorlar.

Uluslararası proletarya ve halklar sosyalist Arnavutluk'la beraber her alanda gericilerin saldırılarına karşı kararlılıkla mücadele ediyorlar. Revizyonizmin hiçbir çeşidi proletaryanın ve halkların yolunu karartamıyor. Marksizm - Leninizm bu mücadelenin yol gösterici klavuzu olarak dünya devriminin yolunu aydınlatıyor. Hiçbir güç, hiçbir karşı-devrimci komplo, kapitalizmin çökmesi ve sosyalizmin zafer kazanması yolundaki gelişmeyi değiştiremiyor.

Ülkemiz bu büyük mücadelenin dışında değildir. Emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin hakimiyeti ve ona bağımlı, faşist-feodal diktatörlük ülkemizi emperyalist zincirin yarı-sömürge, yarı-feodal bir parçası olarak muhafaza etmeye çalışmaktadır. Dünya proletaryası, ezilen halklar ve milletlerin bir parçası olarak ülkemiz proletaryası

ve halkı emperyalizme, sosyal emperyalizme ve faşist-feodal gericiliğe karşı mücadele ediyor. Halkımız, proletarya önderliğinde faşist diktatörlüğe karşı mücadele halkasını kavrayarak emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve uşaklarını yıkarak halk demokrasisi ve milli bağımsızlığı elde edebilmek, işçi-köylü iktidarını kurabilmek için kararlılıkla savaşıyor. Bu savaşta, Türkiye proleter devrimci hareketi ve onun ML. çizgisi proletaryanın ve halkımızın yolunu aydınlatıyor.

Faşist diktatörlük emperyalizm ve komprador feodal ekonominin içerisinde bulunduğu buhranın yükünü halkımızın sırtına sarmak ve onun mücadelesini ezmek için azgınca saldırıyor. Ancak faşist diktatörlüğün her türlü saldırısını ve onun koltuk değneği reformcu CHP hükümetinin uyuşturma ve pasifize etme politikası halkın mücadelesini engelleyemiyor.

Gelişen kitle mücadelesini bastırabilmek için faşist diktatörlük sıkıyönetimi ve reformizmi birarada uyguluyor. Faşistlerin sosyal-faşistlerin ve reformistlerin giriştiği hiçbir saldırı kitlelere boyun eğdirememektedir. Esas olarak örgütsüz ve kendiliğinden de olsa kitle mücadelesi yükseliyor ve yükselmeye devam edecektir. Hakim sınıfların giriştiği ekonomik ve siyasi saldırılar kitlelerin gücü karşısında hiçbir zaman sonuç vermeyecek ve emperyalistlerin ve uşakların buhranına çare olmayacaktır.

Öğretmenler de bütün halkımız gibi faşist diktatörlüğün sömürüsü ve baskısı altındadırlar. Öğretmenler de emekçi halkımızın bir parçasıdır ve onlarında çıkarı faşist diktatörlüğün yıkılması, demokrasi ve bağımsızlığın elde edilmesindedir. Öğretmenlerin bu mücadelede izlemesi gereken yol halkımızın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin yoludur. Öğretmenlerin de kurtuluşu proletarya önderliğinde halk iktidarıyla sağlanacaktır.

Türkiyeli öğretmenler bugüne kadar demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinde korkusuzca yer aldılar. Bugün de, her geçen gün, her saldırıya karşı mücadeleyi yükselterek hakim sınıflara gereken cevabı vermektedirler.

Hakim sınıflar açıktan örgütümüzü ve mücadelemizi yok etmeye yönelirken öte yandan sosyal faşistler kanalıyla mücadelemizi ve örgütümüzü yok edip, bölüp parçalayarak bizleri, biz öğretmenleri demokrasi ve bağımsızlık yolundan kurtuluşumuz yolundan geri döndürmeye çalışıyorlar. Bu durum, öğretmen mücadelesinin, hakim sınıflara karşı yükselirken aynı zamanda örgütümüz içerisindeki hakim sınıf uşağı sosyal-faşistlere ve sınıf işbirliğine ve reformizme karşı mücadele etmesini ve uyanık olması görevlerini de getirmektedir.

Bugün Türkiye Devrimci Proletaryası, Türkiye devriminin programını ve dönemin özellikerinden kaynaklanan, siyasi programa bağlı, faşizme karşı mücadele platformunu formüle etmiş, döneme ilişkin

mücadele taktiklerini ortaya koymuştur. Faşizme karşı tek doğru mücadele platformu olarak ortaya konulan ve bu mücadelede halkımıza yol gösteren platform, öğretmen mücadelesinin de yolunu aydınlatmakta ve öğretmenlerin de taleplerini içermektedir. Öğretmen örgütümüz TÖB-DER bütün gerici engelleri aşarak, bu platform temelinde mücadeleye atılmalıdır. Revizyonistler ve reformistler örgütümüzün böyle bir platform üzerinde mücadele etmesini ve devrimin gelişmesini engellemeye çalışıyorlar. Öğretmen mücadelesi bu engelleri aşarak devrimci bir çizgide bütün halkımızla güçlerini ortak hedeflere yöneltebildiği ölçüde başarıyla yükselecek, gericiliğe önemli darbeler indirilmesine katkıda bulunacaktır.

Yurtsever Devrimci Öğretmen muhalefeti, öğretmen mücadelesinin faşizme karşı devrimci mücadele platformu temelinde gelişebildiği ve bu mücadeleyi sürdürme yeteneği ve önderliğine sahip olabildiği ölçüde hiçbir engel tanımadan yükseleceği inancındadır.

Bugün, halkımızın faşizme karşı devrimci mücadele platformunda formüle edilmiş acil taleplere bağlı olarak aşağıdaki özgül acil taleplerimizi öne sürmeli ve mücadele yükseltilmelidir.

ACİL TALEPLERİMİZ

★ Sıkıyönetime hayır.

★ Her türlü toplantı, basın, gösteri vb. haklarımıza yönelen yasalar kaldırılmalı.

★ Örgütlenme özgürlüğü, dernekler üzerindeki baskılara son.

★ Öğretmenlere siyasi mücadele hakkı.

★ Tüm eğitim kurumlarında yöneticilerin çalışanlar tarafından seçilmesi.

★ Öğretmenleri baskı altında tutan, ezen faşist diktatörlüğün denetim aracı olan,

★ Bakanlık Müdürler Komisyonu

★ İl Disiplin Kurulları

★ Teftiş sistemi kaldırılmalı, bütün çalışanların özlük işlerini yürütecek kurumlar, çalışanlar tarafından seçilerek oluşturulmalı ve denetlenmelidir.

★ Faşist propaganda yasaklanmalı, başta MHP ve ÜGD olmak üzere tüm sivil faşist örgütler kapatılmalı; MİT, Kontr-gerilla, siyasi polis örgütleri, toplum polisi, jandarma komando birlikleri vb. faşist örgütler dağıtılmalıdır.

- ★ Tüm çalışanlara genel grev hakkı.
- ★ Öğretmenlere ve halka karşı suç işleyenler hangi görevde olurlarsa olsun, Milli Eğitim kademelerinden atılmalıdır.
- ★ Faşist-feodal eğitim sisteminin, faşist ve gerici müfredat programı ve yönetmelikleri kaldırılmalıdır. Eğitim düzeni, Ulusal Demokratik Halkçı bir anlayışla yeniden düzenlenmelidir.
- ★ Tüm çalışanlara Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı
- ★ Meyak kaldırılmalı, tüm kesintiler faizleriyle birlikte geri verilmeli.
- ★ Katsayı sistemi kaldırılmalı, asgari ücret sistemi uygulanmalı ve öğretmenler ücret belirlemede söz sahibi olmalıdır.
- ★ Asgari ücret bugünkü şartlarda net 12.000 TL. olmalıdır.
- ★ Vergi yükleri kaldırılmalıdır.
- ★ Fiyat artışları durdurulmalıdır.
- ★ Emekli Sandığı çalışanlara devredilmeli, tekellerin vurgun aracı olmaktan çıkarılmalı, öğretmenlerin ve memurların gerçek sigortası ve dayanışma sandığı haline getirilmelidir.
- ★ İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı faşist ve sosyal faşist işgalden kurtarılmalı, yiyicilerden hesap sorulmalı, mevcut tüzük değiştirilerek, yeni delegelerle genel kurul toplanmalıdır.
- ★ Çocuk yurtları ve kreşler açılmalı, bayan öğretmenlere doğumdan önce ve sonra üçer ay ücretli izin verilmelidir.
- ★ Ders ücretleri 100 TL. olmalıdır.
- ★ Okullarda çalışan hizmetlilere fazla çalışmalarının karşılığı ücret ödenmelidir.
- ★ Tüm hizmetliler ve memurlar, öğretmenlere sağlanan olanaklardan yararlanmalıdır.
- ★ Çocuk paraları bugünkü durumdan çıkarılmalı, ilkokul öncesi, ilkokul, orta ve yüksek öğrenim için 1000, 2000, 2500, 4000 TL olarak düzenlenmelidir.
- ★ Bütün öğretmenlere net 5000 TL. eğitim ödeneği verilmelidir.

Bugüne değin öğretmen mücadelesini yükseltmek, onu doğru bir önderliğe kavuşturmak, öğretmen düşmanı hain revizyonist akımları ve uzlaşmacılığı altetmek, TÖB-DER'i tüm öğretmenlerin mesleki, militan bir mücadele örgütü haline getirmek için sarsılmaz bir inançla mücadele eden YDÖ, öğretmenlerin ve devrimin tek gerçek savunucusudur.